

Wänners sorg och saknad
igenom fabrikörens ...
herr Hinric Polvianders
döde...

1700-1829 81 Cbza 1793 Polviander

National Library
of Sweden

Wäppers

Sorg och Saknad

igenom

FABRIKÖRENS

ÅDLE OCH HÖGAKTADE HERR

HINRIC POLVIANDERS

Dödeliga Fränfalle

Som timade den 7 Januarii 1793

I en ålder af Sextio Tre år.

Til Sin förgångelega del Jorden öfverlemnad

den 24:de påföljande samma år.

WESTERÅS,

Tryckt hos JOHAN LAUR. HORRN, 1793.

Wänners

Sorg och Schand

igenom

FABRIKÖRENS

ÄDLA OCH HÖGAKTADE HERR

HINRIC POLVIANDERS

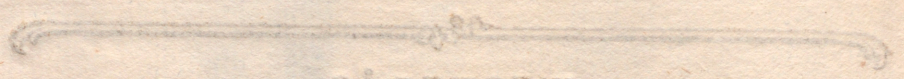
Dödeliga Färfälle

Som skedd den 7 Januarii 1793

I en ålder af Sextio Tre år.

En Sin försiggige del Jordan spörsmann

den 24de påföljande tammis år.

WESTERLÄS.

Tryckt hos JOHAN LAUR. HORN, 1793.

En Vän ifrån oss fallen är,
Som saknas, förjes utaf alla;
Se! strida Vänskaps tårar falla;
Når man en POLVIANDER bår,
Som död til mörka grafven ut,
At undan våra ögon gömmas;
Fast sent - ja, aldrig, aldrig glömmas,
Af Vänner intil lifvets slut.

Dår, rätta Ärligheten var;
Svånsk manna tro - Svånsk manna åra,
Fast grundad på en stadgad låra,
Vår Vän inom sitt hjerta bår;
GUD, visste Han at dyrka rätt,
Sin Konung var Han altid trogen,
I tal och tankar stådad, mogen,
I vänskap fast - I sällskap lätt.

Uti de rena anlets drag,
Man såg hur Redigheten lyste:
Ett ådelt bröst, som aldrig hyste
Bedrägeriets hjertelag;
Nej, fjerran var ifrån Dets själ,
At sig med svek och rånker hjälpa:
Sig, at updraga, andre stjelpa,
Til båtnad för ett vanskligt vål.

Led

Led håldre orätt, än at Han;
Den minsta orätt skulle göra;
Han ville värdigt sig upföra,
Som rätt och redlig Borgersman;
Af Honom arbetskarlen fick:
Sin fulla lön vid aftenstunden,
Upmuntrad - ej, som slafven bunden:
Med suckar ifrån präffen gick.

I kort begrep, vår döde Vän
Til Characteren at beskrifva:
Så var Han den, som man bör gifva
Ett värdigt rum bland Hedersmän;
Han gått at hvilo njuta få:
Til kroppen uti jordens sköte,
Som vid det sista stora möte,
I finom del skall glad upstå.

Sofve vår Vän i frid och ro!
Vi ofs en stund ifrån Dig vände,
Med suckar up til himlen sände:
Dår Du til själen nu får bo;
Och uti hoppet samma frögd,
Som Du nu åger - vi förbide,
Emedan vi beständigt stride,
At upnä sälla sjäalars högd.
